

Chef eindredactie Els draaide mee bij Humival, een huis voor **volwassenen met een verstandelijke of meervoudige beperking**

Onvoorbereid en een beetje nerveus: zo stap ik binnen bij vzw Humival. Want hoe zullen de mensen die ik vandaag ga begeleiden in een knutselatelier op mij reageren? Deze wereld is compleet nieuw voor mij. Sylvie is de eerste die me opvalt, een jonge vrouw in een rolstoel, met een fysieke en verstandelijke beperking. Ze barst van levensvreugde, en daar haalt ook vrijwilligster Ingrid de energie uit om zich twee keer per week over haar en andere bewoners te ontfermen. Vandaag helpt ze Sylvie met een engelengeduld een kaartje versieren met verf. Twee uur lang gaat ze mee in Sylvies onstuitbare enthousiasme. Even verderop merk ik Céline op. Nog maar 25 is ze, en ook zij komt hier meermaals per week

een handje toesteken. 'Ik heb zelf in een hulpbehoevende situatie gezeten en wéét hoe belangrijk het is wat hier wordt gedaan', zegt ze. En ja, ze doet het ook voor zichzelf: 'Als ik hier iets over mezelf vertel, kijkt niemand

échte drummer is en meegedaan heeft aan de Special Olympics. Deze mensen vertellen zó veel en zó onbevangen over zichzelf... ik voel me bevoorrecht. Voor ik het beseft, is de dag om. Ik stel vast dat ik vooral veel

“Deze mensen vertellen zó onbevangen over zichzelf... Ik voel me bevoorrecht”

raar op. Hier hangt altijd een warmte, ook op de mindere dagen.' Haar verhaal raakt me, net als de anekdotes van de bewoners zelf waarmee ik overspoeld word als ik tussen hen ga zitten om mee te viltten. Katanja vertelt dat ze op reis gaat met haar lief, Josiane dat ze goed kan zwemmen, Henk dat hij een

gelúisterd heb. Genoeg om te voelen dat iedereen hier, in deze grote, warme familie, onmisbaar is. Als ik de deur uitga, zwaai ik nog even naar vrijwilliger Freddy, die bewoner Kevin helemaal naar Lokeren en terug heeft gebracht. Dankzij hem kan Kevin één keer per maand zijn moeder zien.”

www.vzw-humival.be